

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

SZEMÉLYES REFORMÁCIÓ

Hitmélyítő igehirdetés-sorozat

Budapest-Fasori Református Templom

2017. február 20–24.

© Somogyi Péter, 2017

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2017. február 20.
Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

TÖKÉLETES SZABADSÁG

Lekció: 1Jn 3,1–12

Alapige: 1Jn 3,8

„Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja.”

Egész héten át a személyes reformáció lehetősége, szükségessége kerül elénk, hitvallásunk a *Heidelbergi Káté* első feleletének fényében. Ha deformálódik gondolkozásunk, deformálódik szemléletünk is, deformálódik életünk is. Éppen ezért szükséges újra és újra hitünk, református hitünk hitvallásainak felelevenítése, életünk reformálása. Tiszta forrás, tiszta tanítás, tiszta élet, ehhez kell visszatérnünk újra és újra, az *ecclesia semper reformanda est* felismert elve alapján, vagyis az egyháznak szüntelen reformálódnia kell. A reformált egyház, reformálandó egyház is egyben, és ebben személyes felelősségünk is van. Mennyire tiszta az számunkra, hogy kihez tartozunk, mit vallunk és hova tartozunk?

Hitvallásunk első felelete biblikus foglalatára ennek, kérdés azonban, hogy el tudjuk-e mondani? Elmélyültünk-e már a mondanivalójában? Felidézzük-e ezt akár napról napra? Továbbadjuk-e ezt másoknak, vagyis megvalljuk-e ezen

keresztül a hitünket? Ezek komoly, személyes kérdések. Persze lehet, hogy kérdéses kérdések néhányunknak. Miért kellene ezzel hitvallást tenni? Hát nem sokkal fontosabb az Ige? A személyesen megfogalmazott hitvallás? Egy példával hadd illusztráljam ezt. Egy XIX. századi skót író, Thomas Guthrie úgy fogalmazta meg, hogy a Biblia hasonló a természethez, ahol szabadon, a maguk természetes előfordulási helyén, emberi kéz által nem rendszerezve nőnek a virágok, a növények. A szabályosság iránti emberi vágy oda vezet, hogy ugyanezeket a növényeket botanikus kertekbe gyűjtve fajtánként csoportosítja, hogy egyenként és a részletekre jobban odafigyelve lehessen tanulmányozni őket. Ehhez hasonló egy-egy hitvallási irat, adjunk hálát azért, hogy ezekben ilyen csoportosítva kerül elénk sok-sok bibliai igazság. Fedezzük fel és tanuljunk általa, legyen élesebb a látásunk ezen keresztül tanulmányozni, érteni a Szentírást.

Egy másik példával is szeretném világossá tenni, mennyire fontos a pontos ismeret, a tiszta megértés. Fiatalok között, annak szemléltetésére, hogy mennyire kell összpontosítanunk és figyelni az átadás-átvételben, szoktunk egy játékot kezdeményezni. A lényege, hogy körbe ülünk, és egy valaki elindít egy mondatot fülbe súgva. Aztán amikor a végére érünk a körnek, összehasonlítjuk a kezdő és a záró mondatot. Megdöbbenő differenciát, különbséget, deformálódást tapasztalunk, ami néha megmosolyogtat, máskor szinte megrendít talán mindnyájunkat. Hitvallásaink tisztasága fél évezred távlatából vajon mit tükröz ma? Pontosan megértettük? Pontosan továbbadtuk? Nem papíron, szívből szívbe, hitből hitbe. Tükrözi életünk azt, amit megfogalmaznak hitvallási irataink? Ha csak a Káté első kérdés–felelete ott van a szívünkben, akkor minden helyzetben, életben és halálban, testünkben és lelkünkben egyaránt megvigasztalt emberként kellene, lehetne élnünk.

„Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Az, hogy testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál se eshetik le a fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon. Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít és szív szerint késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek.”

Ma arról a **tökéletes szabadságról** gondolkozzunk el, ami elénk tárul a Bibliában. Ezt mutatja be a Káté is így: *„Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Az, hogy testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított...”* János apostol levelében arról tanít, hogy *„Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja.”* Jézus Krisztus azért jelent meg mint Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja. Mi az ő munkája kezdettől fogva? Az isteni rend megbontása, Isten szavának kifordítása, megkérdőjelezése, majd megtagadása. Isten személyének eltorzítása, hamis színben való feltüntetése. Az ember megistenülésének hazug csábítása, titkos ismeret megszerzésének felkínálása. Összefoglalóan lázítás, trónfosztás. A bűn lényege ez, ami ezután mint burjánzó kór, gaz mindent áthatott, megmérgez, fojtogat. Az ember ennek az uralomnak a hatása alatt születik, és él mindaddig, amíg Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus le nem rombolja benne az ördög

munkáit, meg nem szabadítja, és tulajdonába nem veszi. Uralomváltásról van szó tehát, teljes változásról. Pál apostol az Úr Jézus Krisztustól kapva ezzel a küldetéssel vitte az evangéliumot: *„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.”* (ApCsel 36,18).

Nem lehet kétségünk arról, hogy a Sátán hatalommal uralkodik az ember felett. Nincs semleges terület az ember életében, János apostol is erre utal a kijelentéssel: *„Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva.”* Vagyis a céltévesztés, a bűn nem semleges területre visz minket, hanem az ördög uralma alá. Az ember sohasem ura a maga életének. S máris érzékeljük, hogy milyen becsapottak vagyunk. Azt gondoljuk, hogy mi szabadon bármit megtehetünk. Eközben az az igazság, hogy mi mindent rabként csinálunk, minden látszat ellenére. S itt a megtévesztés, a rettentés, a csábítás a munkamódszer. Nagyon komoly megkötöző erők munkálkodnak az ember elvesztése érdekében. Pál így ír az efézusi levélben erről: *„Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”* (Ef 6,10–12). A harc azonban nem kilátástalan, nem hiábavaló, nem reménytelen, ha a győztes oldalán állunk! Pál erről beszél a kolosséiakhoz írt levelében: *„Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülmetéletlenségében, övele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétküncet. Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt,*

és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” (Kol 2,13–15).

*„...életre keltett, megbocsátva nekünk **minden vétküncet**... Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat... Krisztusban **diadalmaskodott rajtuk.**”*
Tökéletes szabadítást készített nekünk: *„...nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított...”* Aki Jézus Krisztusé, az tökéletesen szabad, minden bűnére elég az Ő drága vére, az ördögnek minden hatalmából megszabadított ember. Micsoda csodálatos kijelentést olvasunk a zsidókhöz írt levélben: *„Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”* (Zsid 2,14–15). Arról van szó, hogy az ördög hatalma alól tökéletes a szabadítás az Övéi számára. Nem kell félni, nem kell a bűn uralma alatt élni, nem kell a bűn büntetésétől félni, szabadon élhetünk Jézus Krisztus által.

Mit reformál ez az életünkben személyesen? Azt a deformált gondolkozást, hogy a magamé vagyok, magamnak kell teljesíteni, magamon kell uralkodni. S ha nem is így gondolom, életem mégis ezt tükrözi, hiszen a magam feletti rendelkezési jogot nem akarom naponta átadni. Pedig Jézus követése éppen ezt jelenti: megtagadni magam. Reformál a felismerés újra, ha ráeszmélek arra, hogy milyen drága áron vétettem meg: *„...tudva, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt*

hiábavaló életemekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.” (1Pét 1,18–19). Ebből következik az a tudatos életmód is, ami tükrözi azt, hogy Kihez tartozunk: *„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.*” (Róm 14,7–8). S hogy mi a célunk? Ez is helyre kerül: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben!”* (1Kor 6,19–20). Egy-egy szóban: hála, engedelmesség, dicsőítés. A tökéletes szabadság világos jelei. Nem kell a bűn, az ördög hatalma alatt sínylődni, a hazug önmegvalósítás megkötözöttjeként élni, lehet szabadon, hálásan, engedelmesen, Istent dicsőítve élni. Mert Jézus Krisztus szabadítása nem részleges, hanem teljes, maradéktalan és tökéletes. Minden bűn alól, minden gonosz uralom hatalma alól megszabadított. Erre tekintve, ezt megvallva lehetek reformált gondolkozású, életű, hitvalló, református emberré, aki Urára tekint, Urával dicsekszik, Őbenne bíz, és Neki enged mindenkor és mindenben. Íme, a személyes reformáció néhány alapvető fontos felismerése. A *deformálódott* szó: a *szabadság* reformált olvasata. Tökéletes szabadság Jézus Krisztus uralma alatt, teljes és végleges függőségben. Milyen más ez, mint amit erről gondol az ember.

Budapest, 2017. február 21.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

TÖKÉLETES VÉDELEM

Lekció: Lk 21,7–19

Alapige: Lk 21,18

„De egyetlen hajszál sem vész el a fejetekről.”

Ijesztő hírek közel és távol, baj-baj hátán. Szakemberek szerint annyi hulladék úszik most a Tiszán, amennyivel 10 focipályát lehetne beteríteni. Utoljára 40 évvel ezelőtt volt hasonló jégzajlás a Tisza magyarországi szakaszán. Egy, s természetesen nem is a legijesztőbb hír, ugyanakkor jó példája a bűn szennyes áradatának. De biztosan mindenki tudna hozzá tenni és fokozni ezt, a globális, lokális, közösséget és személyes életünket érintő kérdés tekintetében. S persze rögtön mérlegre is kerül hitünk, mi érint minket leginkább? Másfelől van-e, ami mindeközben bátorítást jelenthet számunkra? Van-e jó hír, ami felülírja a rosszakat? Személyes reformációra van szükségünk, ha elhalványult a jó hír! Deformálnak minket a rosszak. Amikor az Úr Jézus megszólal, Ő maga is a nagy megpróbáltatás idejéről beszél, megtévesztőkről, helyi háborúkról, lázadásokról, nemzetközi háborúkról, mindenféle megjelenő földrengésekről, járványokról, éhínségről, rettenetes dolgokról, hatalmas jelekről, amik feltűnnek az égen, s mindezek előtt személyes

üldözés, tetteleges bántalmazás, bebörtönzés, kiszolgáltatottság, gyűlölet jelenik meg az övéi életében, egészen a mártíromságig. Lehetne ezt még egyáltalán fokozni? Mi lesz a világgal és mi lesz velünk? Ez egy ijesztő jövőkép. Ennyi és csak ennyi, ami elénk kerül? Sötét fellegek? Nem! Felragyog a Nap. Itt van előttünk Jézus Krisztus és az Átala mondott jó hír, ami reformálja a deformált gondolatainkat, ugyan nehéz, félelmet keltő jövő jön: *„De egyetlen hajszál sem vész el a fejetekről.”* Mert Jézus Krisztus **tökéletes védelemről** beszél. Erről gondolkozunk el ma este. Káténk így mondja: *„...úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál se eshetik le a fejemről...”*

Tökéletes védelem. Milyen óhajtott dolog ez! Egy gyermek megfogánása előtt már erre vágyunk. Majd a kilenc hónap alatt, a születéskor, a csecsemőkortól kezdve mindvégig. Szellemi, testi egészség tekintetében de jó lenne, ha tökéletes védelemben lenne részünk egész életünkön át. Ha nem kellene félni, aggódni, féltetni egymást. Mi az oka a félelmeinknek? Miért van szükségünk védelemre? Azért, mert kiszolgáltatottá lettünk, és ennek lelki eredetű oka van. Ez a bűneset nyilvánvaló és egyértelmű következménye. Emlékezzünk arra, hogy az ördög munkái mit jelentenek, és mi történt az engedetlenség után. *„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. Amikor aztán meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen előtt a kert fáai között. De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és*

megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem.” (1Móz 3,6–10). Döbbenetes láttelep ez arról, hogy mit jelent a lelki halál. Az ember még a legközvetlenebb hozzátartozója előtt is kiszolgáltatottnak érzi magát. Elveszíti az elrejtettséget, ami Istenben volt az övé. Rejtőzködni kezd a másik előtt és Isten előtt. Megijed, mert szól az Úr, fél, mert rossz úton jár. Nem a maga ura, nem is ura a helyzetnek, hanem az ördög hatalma, félelmet okozó uralma alatt él. Minden ember rejtőzködik kivétel nélkül. Csak a módszerekben van némi különbség. „Fügefalevél” mind, aminek a lényege a magánkezdeményezés: *„készítettek maguknak...”* Mennyi, de mennyi ilyen kezdeményezés született már meg az emberiség története alatt. Vallások, filozófiák, ideológiák, mágiák. S eközben a legnagyobb kiszolgáltatottság jelenik meg, szinte egyre fokozottabban. Rajzfilmfigurák az elpusztíthatatlanság bűvkörében, számítógépes animációk, filmek a mutánsokról, a tökéletes védettségben lévő szuperhősökről. S eközben elemi kiszolgáltatottság uralkodik rajtunk, de elnyomjuk ezeket, legalábbis látszat szerint. Emlékszem a 16 éves fiúra, akinek halálát édesapja jelentette be. S kiderült, miben keresett oltalmat: a fantázia-szerepjáték okkult tévhitében, és öngyilkos lett.

Az ember keresi az elrejtettséget, de igazi nyugalmat semmiben nem talál. Palástolja a belső kilátástalanságát, reménytelenségét, nyughatatlanságát, szorongásait, félelmeit, rossz indulatait, érzéseit, önsorsrontó vágyait, öngyilkos gondolatait, kudarcait, csalódottságait. Palástolja bűneit, hárítja mindaddig, amíg fel nem ragyog számára az egyetlen megoldás, a szabadítás, a bűnbocsánat, az istengyermeki élet biztonsága. Ez nem a mi általunk készített ruha, hanem az Isten kegyelméből, áldozat árán megszerzett öltözet: *„Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének,*

és felöltöztette őket.” (1Móz 3,21). Itt a lényeg az isteni kezdeményezés: *„Az Úristen pedig bőrruhát készített...”* Ez egy egyértelmű ruhacsere, az emberi megoldás helyére lépő isteni megoldás. Csak ebben és csak így lehet újra elrejtett az ember. Isten Báránya áldozata által készült el ez a „bőrruha”, az Úr Jézus Krisztusba rejtve van egyedül védelme az embernek. Milyen csodálatos vallani arról a tökéletes szabadságról, amit Jézus Krisztus által kaptunk: tökéletes bűnbocsánat, tökéletes szabadítás az ördög uralma, a bűn uralma alól. Nem részleges, hanem teljes, maradéktalan, elvégzett megoldás. S ugyanakkor tökéletes védelem is, mert ebben a szabadításban Ő véd és oltalmaz meg minket. Nem úgy van ez, hogy kegyelme által elvégezte a szabadítást és ettől kezdve nekünk kell magunkra vigyázni, el ne veszítsük, el ne játsszuk, el ne engedjük a kapott lehetőséget. Felelősek vagyunk, de már nem kiszolgáltatottak, mert Ő véd meg minket mindvégig. Hatalmas örömhír ez! Reformálni kell a gondolkozásunkat, a hozzáállásunkat is, hiszen annyi félelmet keltő hír, annyi megrendítő tapasztalat deformálta az életünket. Hiszen támadásnak vagyunk kitéve, hiszen kiszolgáltatottjai vagyunk a környezetünknek, az elemi erőknek, és még mi mindennek? Hogyan lehet ezekben megállni, biztonságban élni?

Úgy, ha engedjük reformálni gondolkozásunkat, ha megragadjuk az Úr Jézus kijelentéseit, ha komolyan vesszük, hogy Kihez tartozunk. Ő mondta: *„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,20). Ki mondta ezt? Aki így határozta meg magát, így jelentette ki magát a tanítványainak ebben a szakaszban: *„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.”* (Mt 28,18). Felfogjuk az Ő mindenható voltát? Ezt megelőzően így beszélt az övéihez: *„Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam*

az utolsó napon.” (Jn 6,39). Mindenki, aki Jézus Krisztus tulajdona, akit Neki adott az Atya, feltámad majd. Egy sem fog elveszni közülük. Majd ezt mondja Jézus ennek megerősítésére a földi út kapcsán: *„Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”* (Jn 10,29–30). Hatalmas ígéretek ezek, és csodálatos védelem rejlik bennük. Teljes, tökéletes védelem oltalmazza Isten gyermekeit, nincs mitől félnivalónk, nincs miért aggódnivalónk, nincs miért meghátrálnunk. Idézzük fel az Úr Jézus szavait, minden helyzetben, minden körülmény között, minden támadás alatt ugyanezek valós dolgok. *„De egyetlen hajszál sem vész el a fejetekről.”* Valljuk meg hitvallásunkként: *„...úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál se eshetik le a fejemről...”* Mit teszünk ilyenkor? Ráállunk Jézus szavaira mint kösziklára. Hiszünk és vallást teszünk hitünkről, igaznak tartjuk Urunk Igéjét, és magunkat ahhoz tartjuk, amit mond. Ez a személyes és mindenkori reformáció alapja. Ott deformálódik minden, ahol ettől eltérünk hitetlenségünk miatt. Ahol minden tényező nagyobb, előbbvalónak tűnik, mint amit Ő mond nekünk. Pedig szavai, Igéje igazság, ami valóságosan szabaddá tesz minket.

Tökéletes védelem oltalmaz minket. Majd fél évvel ezelőtt Jézus kijelentése már megszólalt itt, a szószéken. Vajon emlékszünk rá? Másként élünk azóta? Átragyog rajtunk ennek a csodálatos oltalomnak az ereje? Mindenképpen akkor jutunk előbbre a hitben, akkor leszünk szabadabbak, ha tudatosan ráállunk a kijelentésre, és az reformálja napról napra gondolkodásunkat úgy, hogy erről kész vagyunk vallani is szavainkkal és életünkkel. Ezért nagyon fontos a hitvallásos református hit. Nem elmélet, hanem élet, nem megértés, hanem megélés, nem átvétel csupán, hanem átadás. Erre bátorít ma Isten Igéje és a *Heidelbergi Káté* vallomása.

Budapest, 2017. február 22.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

TÖKÉLETES KIVITELEZÉS

Lekció: Róm 8,18–30

Alapige: Róm 8,28

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.”

Egy arab anekdota szerint az egyik gyönyörű palota megépítésekor az építész nem átalált úgy nyilatkozni, hogy az elkészült épület tökéletes. A muszlim vallási vezető egy kalapácsot kért, és letört egy darabot az épület sarkából, kifejezve azt a hitét, hogy tökéletes csak egy van. Csak az lehet tökéletes, amit Isten alkotott. Mi, emberek csak tökéletlen dolgokra vagyunk képesek. A kérdés valóban nagyon komoly. Hiszen itt most estéről estére a tökéletesről hallunk. Nem túlzás ez a kifejezés? Hiszen itt rólunk is szó esik. Mi pedig vagy öntelten képzeljük azt, hogy tökéletesek vagyunk, vagy éppen tökéletesen tisztában vagyunk azzal, hogy mi igencsak tökéletlenek vagyunk. A bűn, a lázadás megtörte azt, amit Isten tökéletesre alkotott. Milyen csodálatos lehetne a legmélyebb emberi kapcsolat, a szerelem. És mivé tud lenni? Milyen nagyszerű dolgokkal felruházott az ember, és milyen szörnyűségekre képes. Alkot nagyszerű dolgokat?

Igen, mégis ott van a mélyen az esendőség, a lehetőség a romlásra. S nincs is olyan ember alkotta dolog, ami ne hordozná magán az elfáradás, a romlás jegyeit. Miért beszélünk mi mégis tökéletesről? Mert mi hitvalló módon, ha valóban az ember deformált gondolkozása helyett Isten reformációja nyomán reformált módon gondolkozunk, nem magunkról beszélünk, hanem elsősorban Istenről. Hiszen ez is a reformált ember jellemző vonása, bátran és örömmel mondom, hogy a református ember attitűdje.

Mi elsősorban Istenről beszélünk, először az Ő szempontja szerint fogalmazunk, teocentrikus módon közelítünk az élethez, és nem antropocentrikusan. Ez az ember lelki világképváltása, ahogyan a geocentrikus világképet felváltotta a heliocentrikus, ez a nagy kopernikuszi fordulat, mely egyébként a tudomány új korszakát jelentette a XVI. században. Milyen különös, hogy a református reformáció hangsúlya a tudományok tudományánál, a teológiánál is reformálta és reformálja azt a nézetet, hogy magunkat helyezük középre. Elméletben mi tudjuk ezt, mégis deformálódik a gondolkozásunk újra és újra, akkor és abban, ahol a magunk szempontjai kerülnek előtérbe. Még a keresztyén hitünk megélésében is. Az individualista, személyes kegyesség hangsúlya előbbre kerül, mint például a közösségben, Isten népében való gondolkozás. Pedig amikor az Úr Jézus tanít imádkozni, nem véletlenül kezdi így: „*Mi Atyánk...*” (Mt 6,9). Pál az Úr Jézus önmaga odaadásának céljáról így tanít: „*...aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.*” (Tit 2,14). Ez nem azt jelenti, hogy nincs személyes kapcsolat, nincs érvényes egyéni hit, személyes felelősség. De azt jelenti, hogy minket kapcsolatra teremtett az Isten, elsősorban Önmagával, és ezzel együtt egymással. A Vele való

kapcsolatunk egyben egymással való kapcsolat is. Ez Isten teremtő és újjáteremtő munkájának is a célja. Az ördög szakít el minket Tőle és egymástól, és helyezi az egyedülinek feltüntetettet középre úgy, hogy látszat szerint függetlenít, miközben megkötöz.

Amikor mi tökéletesről beszélünk és vallunk ezen a héten, akkor az Úrról vallunk. Eddig mit hallottunk? Azt, hogy tökéletes szabadság készült el az Úr Jézus Krisztus drága vére árán, ami tökéletes elégtétel minden bűnünkre és teljes szabadítás az ördög minden hatalmából. Mindez érvényes ránk, de ezt nem mi szereztük meg magunknak, Ő végezte el. Tökéletes védelem áll rendelkezésünkre, de ezt sem magunk valósítjuk meg vagy építjük ki, hanem kizárólag Ő, aki úgy döntött, hogy még egy hajszál se essen le a fejünkről, vagyis a legtermészetesebben elveszíthető dolog sincs akaratán, védelmén kívül. Ilyen védelem tőlünk nem születhet. S amikor ma este elgondolkozunk, akkor arról hallunk, hogy **tökéletes kivitelezés** irányítja életünket, hiszen *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.”* Megdöbbenő szavak ezek Isten gyermekeire, elhívottaira nézve: *„minden javukra szolgál”*. Hitvallásunk így írja ezt: *„sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon.”*

Újra azt halljuk itt, amit tegnap is hallottunk, hogy mi hitvallásos református keresztyének vagyunk, azok lehetünk, azoknak kell lennünk. Hiszen halljuk Isten kijelentését, és egyetértve azzal meg is valljuk, és így is gondolkozunk. És természetesen ez határozza meg életünket is. Pál ezt mondja: *„Azt pedig tudjuk...”* Nem így véli, erre gondol, ezt reméli, hanem teljes súllyal rááll, és azt mondja: *tudjuk*. Ez a kifejezés ismeretet jelöl, amire eljutottunk, de egyben megismerést is, tulajdonképpen tapasztalatot. Tudjuk és átéljük, ismerjük és megtapasztaljuk, hogy minden a javunkra szolgál.

Együttműködik minden arra, hogy legfőbb javunk, az üdvösség a miénk legyen. Hitvallásunk egy fokozással viszi tovább azt, amit megfogalmazott a tökéletes védelemről: „...*úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál se eshetik le a fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon.*” Különös ez, a tökéletes védelmet lehet még fokozni? Igen, hiszen itt arról van szó, hogy a védelem felett **tökéletes kivitelezés** juttatja célhoz életünket, dolgainkat. Ha őszintén belegondolunk ebbe, szinte szédítő valóságról vallunk. Minden az életünkben egy irányba hat, egy dolognak van alávetve. Mennyire nem így gondoljuk ezt gyakran! Deformálódik a gondolkozásunk, amikor azt gondoljuk, hogy a nehéz, a fájdalom, a szenvedés csak nem lehet jó! Hogy munkálhatná mindez a javunkat?

Pál, aki ismeretről, tudásról, tapasztalatról ír, világos példáját adja annak, ahogyan megértette ezt. Ezt írja a korinthusiakhoz írt második levelében: „*Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.*” (2Kor 12,7–9). Neki azt kellett felismernie, hogy az őt érő tövis javára van. Pedig a kijelentés a Sátán angyaláról szól. Milyen mély istenismeret tükröződik itt! A Sátán angyala nem más, mint Isten eszköze, sőt szolgálja ebben az esetben. Nem úgy van ez, hogy azt tesz, amit akar, hanem csak úgy és azt, ahogyan és amiben Isten engedélyt ad neki. Mert Isten embereit nem gyötörheti a Sátán a saját kénye-kedve szerint! Az Úr az Úr, aki rendelkezik, Ő uralkodik és Ő ad engedélyt mindenhez. Milyen hamis az a széles körben elterjedt nézet, hogy azért éri fájdalom a hívőt, mert valami rosszat elkövetett,

azért gyötri az ördög, mert ellenállt Istennek. Vagy engedetlenségben, bűnben van. Ekkor a következmény lenne ez a támadás. Ebben az Igében nem a Sátán a kezdeményező, hanem az Úr, és nem következményként, hanem előzményként olvasunk erről.

Nem oka van ennek a gyötrődésnek, hanem célja! Isten preventíven, megelőzően lép fel, mert tudja, hogy Pál életét meg kell óvni az elbizakodottságtól. Milyen fontos ezt felismernünk! Urunk megbízása alapján, ahhoz mértén gátakat, fékeket, korlátokat helyez el az életünkben. Ismer és tudja, hogy magunktól mire ragadtatnánk el magunkat. Pálnak sem volt könnyű ez, háromszor is könnyörgött azért, hogy ez szűnjön meg, múljon el. Az Úr azonban világossá tette számára, hogy mindez milyen célt szolgál, és azt is, hogy hogyan lehet ezt elhordozni, hogyan lehet ezt áldott módon megélni, és ebből erőt meríteni. Mint a gyöngy a kagyló könnyeként, miután szennyeződés érte, úgy ragyog fel a kijelentés: *„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”* Szükség van erőtlenségre, hogy a kegyelem mindenre elég ereje diadalmaskodjon az életünkben. Amiben élünk, ami alapján szolgálunk, amiért előbbre jutunk, az nem más, mint a kegyelem. Isten meg nem érdemelt, drága jóindulata. Ezt sohasem szolgáljuk meg, erre sohasem lehetünk méltók, éppen ez a lényege a kegyelemnek. Ebben ragyog fel Jézus Krisztus személye és csodálatos megváltó áldozata, üdvözítő hatalma. Amikor elbizakodottá leszünk, akkor éppen ez halványul el. Úgy tűnik, mintha magunktól állnánk meg, a magunk erejéből is menne. Ez azonban sohasem jön el, éppen ez vezet bukáshoz, ez a felfuvalkodottság. Alig vagy egyáltalán nincs szükségünk már segítségre. Ez azt jelenti, hogy Istenre sincs szükségünk, nem baj, ha messziről figyel, de éppen ez a távolodás a mi vesztünk mindig. Amikor már nem kell imádságban elkérni, mert

tudjuk, hogy mit kell tenni. Amikor nem kell magunkat alázatban tartani, mert azt gondoljuk, mi tökéletesen rendben vagyunk. Amikor az Ige világosságára naponta nincs is szükségünk, hiszen mi már fejből tudjuk az Igét. Amikor nem kell lelkigondozó, hiszen mi adunk másoknak tanácsot. Amikor nem is kell rendszeresen a közösség, hiszen mi magunkban is tudunk fejlődni. Amikor a magunk választotta istentiszteletet gyakoroljuk, szolgálatot végezzük. S folytathatnánk a sort.

Tulajdonképpen nekünk erőtlenségre van szükségünk ahhoz, hogy az igazi erő áthasson és célhoz vigyen minket, és bennünk azt, amit Isten tervezett. Isten mai gyermekeiről is úgy gondoskodik az Úr, hogy ad gyötrő dolgokat, hogy tudjuk, Ki Ő és kik vagyunk mi. Nem csak meglepődnünk kellene ezekben, hanem tanulnunk is. Sőt magasztalnunk azt a kegyelmes szeretetet, amelyik nem mond le arról, hogy helyre állítson minket. Egy áldott lelkipásztor elköltözött a mennyei hazába, tudom, hogy kamaszkora óta tartó súlyos korlátja, betegsége javára és mások javára volt. Ő a tehetségével, áldásával el tudott volna magától bizakodni. Végig balanszírozta őt a kegyelmes Ura, hogy ne így legyen. S ami még több, az ember megtanulhatja azt is, hogy ezekért a gyötrelmekért magasztalhatja az Urat, és ez derűssé tehet a nehézségek között is, mert ami mindenre elég, az éppen a kegyelem! *„Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.”* Ez a hívő ember különös és beszédes dicsekedése, ami mindenestül az Úrra mutat, és így valóban betölti hivatását, hiszen arra teremtettünk, hogy Őt dicsőítse és képviselje az életünk. Ennek is Ő a kiindulópontja, mint ahogyan a végcélja is.

S most egyetlen dolgot emeltünk ki Pál példáján keresztül a mindenből. Az erőtlenség példáját, amit mindnyájan ismerünk. S most gondoljunk bele, hogy ezenkívül minden a

javunkat munkálja. Nem egy-két dolog még, hanem minden. Esős nap és napfényes, gyász és nász, szomorúság és öröm, betegség és egészség, sikertelenség és siker, szűkölködés és bővölködés, és folytathatjuk a sort. Hiszed-e ezt? Ismered-e ezt? Beavattattál-e mindebbe? Tudod-e ezt? Vallod-e ezt? Pál így írja: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.*” De hát van itt két feltétel is. Egyrészt azokra vonatkozik „*akiket örök elhatározása szerint elhívott.*” Micsoda távlat, micsoda kegyelem. Te tudod, hogy elhívott vagy? Másrészt azokra érvényes ez „*akik Istent szeretik*”. Milyen más ez, mint a lázadás, az elégedetlenség. Szereted az Urat? Ez a kettő szorosan összetartozik és összefügg. Mi az alapja ennek? Az a csodálatos ajándék, amire újjászült a Mindenható Isten Szentlelke által, és megtérésre vezetett, hogy magadat mindenestől az Ő uralma alá add. Hogyne szeretnénk azt az Urat, aki drága véren megváltott, megszabadított, és úgy megőriz, hogy egyetlen hajunk szála sem esik le a fejünkről akarata nélkül. S akkor? Még ez a ráadás is a miénk: minden javunkra dolgozik. **Tökéletes kivitelezés**, ami hódolatra indít és hálára.

Budapest, 2017. február 23.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

TÖKÉLETES BIZONYOSSÁG

Lekció: Róm 8,1–17

Alapige: Róm 8,16–17

„Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”

Tegnap úgy fogalmaztam, hogy szédítő valóság, igazság tárul elénk Isten kijelentésében arról, hogy minden a javunkat munkálja. Tökéletes kivitelezés az, ahogyan Isten elvisz minket a célhoz. S eközben nem kétséges, hanem bizonyos, hogy mi kik vagyunk. Hiszen az, Aki tökéletes szabadságot, tökéletes védelmet biztosít, és tökéletesen kivitelez mindent, **tökéletes bizonyosságot** ad arról, hogy mi az Övéi vagyunk, örök életet kaptunk, örökösei vagyunk Istennek és örököstársai Krisztusnak. Így valljuk ezt Káténk szavaival: *„Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít...”* Pál így írja, ahogyan idéztük is: *„Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.”* A Szentlélek belső bizonyoságtétele, biztosítéka ad **tökéletes bizonyosságot** Isten gyermekeinek. Megint fontos

hallanunk, hogy ez nem egy remélt valóság, nem egy bizonytalan elképzelés arról, hogy kik vagyunk, hanem egy teljes, tökéletes meggyőződés. Mi a biztosíték? A Szentlélek újjászülő munkája, mely által megláthattuk az Isten Országát, a hit ajándéka, mely által felismerhettük a kereszttitkát, a megszeméremódás, a bűnbánat, mely által megtérhettünk, odafordulhattunk az Úr Jézus Krisztushoz, a bűnbocsánat öröme, mely betölti a szívünket. A Szentlélek jelenléte, aki vezérel, világosságot gyújt, erőt ad, az Ő gyümölcse, az Ő ajándéka bennünk. Csodálatos elemei, jelei annak, ahogyan istentelen életünk helyén istengyermeki élet jelenik meg.

Van egy kérdés azonban, mely gyakran elhangzik. Vajon tudhatja-e az ember, hogy üdvössége, örök élete van? Nem elbizakodottság ez? Itt újra figyeljünk a megközelítésre. Ha ember felől fogalmazunk, akkor valóban csak a gög vagy éppen a teljes bizonytalanság szélsőségei között csapódhatunk. Fordítsuk most így a kérdést: Biztos lehetek magamban? A magabiztos ember még nem ismeri korlátait, tökéletlenségeit, azt gondolja, mindenre képes. Micsoda önbecsapás ez! A magával tisztában levő ember pedig nem gondolhat mást, mint hogy a dolgok kimenetele igencsak kérdéses önmagában. Az üdvösség tekintetében pedig hatványozottan így van ez. Ki az, aki magát képes megszabadítani? Hol van hát **tökéletes bizonyosság**? Ott, ahol nem én, hanem Isten a kivitelező. Itt is világosan láthatjuk, hogy az üdvbizonyosság kérdése nem felőlünk jelenik meg, hanem Isten felől. *„Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.”* Így vallunk erről hitvallásukkal: *„Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít...”* A Szentlélek biztosít, maga a Lélek tesz bizonyosságot erről. Itt is az istenközpontú megfogalmazás a kiút, a reformált látás. Amíg magunkra nézünk, nem lehet bizonyosságunk. Amint azonban az Úrra tekintünk, megtelik a szívünk bizonyossággal.

Amikor az Úr Jézus a hetvenkét tanítvány visszatérésekor erősítette őket, így szólt: *„De ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”* (Lk 10,20). Honnan tudhatták ezek a tanítványok, hogy örök életük van? Maga az Úr Jézus jelentette ki nekik. Maga Pál is így írt munkatársairól: *„Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam, segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért, Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében.”* (Fil 4,3). Ezek szerint ezt lehet tudni önmagunkra, sőt másokra nézve is? A Szentírás erről tesz bizonyosságot. Fontos ezt tudnunk? Egészen biztosan, hiszen az Ige többször világossá teszi. Ez a felismerés azonban nem egy „száraz” ismeret, hanem boldogító valóság. Amikor Pál és kísérei a pizidiai Antiókhia-ba értek missziói útjukon, pogányok fordultak hozzájuk, és ők is hozzájuk fordultak, és ezt olvassuk: *„Ennek hallatára örvendeztek a pogányok, és magasztalták az Úr igéjét, és akik az örök életre választottak, mindnyájan hívőkké lettek.”* (ApCsel 13,48). Különös és egyértelmű jele volt az üdvösséget kapott embereknek az öröm, a magasztalás, a hit. Figyeljük meg, hogy a hit nem előzmény, hanem Isten kiválasztásának következménye. Vagyis akiket kiválasztott magának Isten, azok hittek, és ez párosult örömmel és magasztalással. A Szentlélek megajándékoz mindezzel mindenkit, aki örök életet kapott.

Tovább lépve, ha nincs bizonyosságunk, akkor nem tudunk célszerűen élni. Hiszen az határozza meg az életünket, ami felé tartunk. Pál ezt írja: *„Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág...”* (1Kor 9,26). A gondolkozásunkat, cselekedeteinket éppen az örökkévalóság szempontja határozza meg, hiszen ott van a mi örökségünk, hazánk. Ezért írja Pál a filippiekhez írott levelében: *„Nem mintha már*

elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Fil 3,12–14). Nekifeszülve ez a cél irányítja a hívő embert. Isten gyermekeként bizonyosságunk van, és ennek világos megerősítő jeleit adja a Szentlélek, ahogyan valljuk: *biztosít*. Alapigénk így szólt: „*Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*” Örökségről hallunk, mennyei célról, örököstársról, Jézus Krisztusról, akivel összeköt minket az Atya, micsoda kiváltság ez! Őbenne vagyunk részesei a menny javainak, Őbenne vagyunk Isten gyermekei, mindez azáltal a miénk, amit Ő elvégzett értünk. S még egy fontos felismerésre vezet el a kijelentés. Kikerülhetetlen az életünkben a menny örököseiként, Jézus Krisztus örököstársaiként a szenvedés.

„...*vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*” Ez olyan üzenet, amit a mai keresztyénség egy része kikerül. Örökségről, bővülködésről, gyógyulásról, sikerről, erőről szívesen beszélnek, de szenvedésről csak úgy, mint ami kiküszöbölendő, mint ami a hitetlenség, valami bűn következménye. Tegnap is hallottuk, ma is halljuk, hogy a szenvedés is eszköz tud lenni Isten kezében arra a jóra, az üdvösségre, amit Isten készített nekünk. Különös biztosíték ez is az örök élet felől. Vagyis aki Isten gyermekeként él, aki örök életet kapott, aki **tökéletes bizonyosságban** lehet üdvössége felől, az a szenvedés kohójában is formálódik. A csodálatos azonban az, hogy ez nem egy magányos szenvedés,

egy elhordozhatatlan teher, hanem együtt szenvedés Jézus Krisztussal. „... *vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*” Ez a mi nagy vigasztalásunk, hiszen valóban nem a magunkéi vagyunk, nem vagyunk egyedül, a súlyt nem magunkban kell hordanunk. Pál megtérésekor ezt olvassuk Anániásról és Pálról: „*Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a népek, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.*” (ApCsel 9,15). Ő ezt valóban megtapasztalta mint Isten választott eszköze. De ez nincs másképpen ma sem. Lehet, hogy nem tetszik, mi másként gondolnánk, de meg kell értenünk, hogy ez is egy pecsét, egy biztosíték rajtunk az örök élet bizonyossága felől. Az Úr követői szenvedéssel teli utat járnak be, míg meg nem érkeznek a szenvedéstől mentes mennybe. Az Úr Jézus mindvégig készítette az övéit erre, Ő soha nem mondott mást, csak mi szeretnénk mást hallani. „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bizzatok: én legyőztem a világot.*” (Jn 16,33). Jézus célja a békesség Őbenne. Nem azért mondja, hogy féljünk, hogy aggódjunk, hanem hogy Belé kapaszkodjunk. S milyen csodálatos, hogy ez valósággá vált, Makedónia gyülekezeteiről Pál apostol ezt írja: „*Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük...*” (2Kor 8,2). Nyomorúság között bőséges öröm! Ez Isten dicsősége az Övéi életében, hiszen az Úr Jézussal együtt megélt szenvedés nem fájdalom csupán, nem szomorúság, hanem öröm is.

Íme, újra reformálta a gondolkozásunkat személyesen is az Ige és hitvallásunk: „*Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele*

együtt meg is dicsőülünk.” Feleljünk erre hitvalló szívvel:
„Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít...”
Mennyi jele van ennek a **tökéletes bizonyosságnak**.

Budapest, 2017. február 24.

Péntek 18 óra

Somogyi Péter lp.

TÖKÉLETES ELKÖTELEZÉS

Lekció: Tit 2,1–15

Alapige: Tit 2,13–14

„...várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.”

Hatalmas ajándék átélni, ahogyan Urunk reformálja látásunkat, gondolkozásunkat és életünket. Ez az Ő helyreállító kegyelme, hiszen annyi minden deformál minket, ami miatt nem tudunk szabadon, oldottan, bátran, józanul, reménységgel, békességben élni. Ami által mégis élhetünk így, az az Ő csodálatos üdvözítő munkája, melyet elvégzett és folyamatosan érvényesül az életünkben Szentlelke által, és amelyről olyan világos kijelentést tett az Ő Igéjében. Nem valami különös eljárás, módszer, misztikus dolog vezet el minket ide, hanem mindig az Ő Lelke az Ő Igéje által. Ez a mindenkori személyes és közösségi reformáció alapja. Döbbenetes szembesülni azzal, hogy milyen másként gondolják ezt mégis sokan. Előállnak emberek rendhagyó,

rendkívüli – és itt érdemes a szavak jelentésére figyelnünk – jelenségekkel, látásokkal, amelyek szerintük kimozdíthatnak minket. Van, aki nem áttal, úgymond, utolsó, végső reformációról beszélni, mintha ezt bárki is megállapíthatná. Arról nem is szólva, hogy ez milyen zavart képes okozni, és milyen zavart módszereket képes középre helyezni. Egy kicsit olyan ez, mintha valaki azzal állna elő, hogy ismer egy új képletet, ami leválthatná azt a nagyon régi képletet, hogy H₂O. Pedig azt kellene felismernünk, hogy Isten igazsága nem régi igazság, hanem mindenkor megújító, és szüntelen aktuális és érvényes igazság. Nem kell új és nem kell más. Szomjunkt, teremtettségünknel fogva nem oltja igazán más, mint a víz. Nem kell lecserélni, és tulajdonképpen nem is lehet lecserélni.

Az Úr Jézus, amikor Önmagáról és a kijelentett igazságról beszélt, mindig úgy beszélt, mint ami örökérvényű, érvényes igazság. Ez az igazság tesz szabaddá minket, a mindenkori embert, nem valami új igazság, hanem a megújító igazság. *„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”* (Jn 8,31–32). A valódi tanítványság alapkritériuma az Ige megtartása. Megismerése, elfogadása, megélése, vagyis maradéktalan megtartása. A valódi tanítványság alaplégköre a szabadság. Ez a szabadság az Ige megtartása, a Szentlélek munkája által valósul meg. Az igazi tanítványság tehát tökéletes szabadság, tökéletes függőségben Jézus Krisztustól és az Ő Igéjétől. Ezért szólt és erről szólt ezen a héten is az Ige, ahogyan újra és újra ez történik itt, közöttünk. S hiszem, hogy így valósul meg a személyes és a közösségi reformáció is közöttünk.

S ami még nagyon hangsúlyossá lett a héten, hogy minden megismerés abban teljesedik ki, ha hitvallásos módon vallunk róla. Úgy tartjuk meg az Igét, hogy ráállunk, és megvalljuk szavainkkal és életünkkel annak igazságát. Mi

hitvallásos református keresztyének kívánunk lenni, akik mások számára bizonyosságot tesznek hitükről, annak igazságairól, életük alapjáról. Milyen csodálatos ajándék nekünk éppen ezért a *Heidelbergi Káté*, mely összefoglalja vigasztalásunk egész valónk, egész életünk összefüggésében. Ismerjük? Megéljük? Megvalljuk? Életünk szabadságfoka tükrözi ezt. Leolvasható ez arról, ahogyan gondolkozunk, viszonyulunk, ahogyan élünk. Idézzük fel újra: „*Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Az, hogy testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál se eshetik le a fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon. Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít és szív szerint késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek.*”

Tökéletes szabadság, tökéletes védelem, tökéletes kivitelezés, tökéletes bizonyosság tükröződik ebben. S ma, végül lássuk meg, hogy **tökéletes elkötelezés** a válasz erre, hiszen ez méltó azokhoz, akiket Isten gyermekeivé tett, Jézus Krisztus tanítványaivá. Pál az Úr Jézus két megjelenéséről ír levelében. Az első az üdvözítő kegyelem megjelenése az Úr Jézus Krisztus földre jöttekor. A második megjelenése az Ő dicsőségének megjelenése lesz, amikor eljön ítélni és újjáteremteni mindent. E kettő között élünk mi, és lehetünk kiválasztó kegyelmének részesei. „...várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” Az

apostol összefoglalja, hogy mi történt: „...önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé...” Milyen csodálatos hallani ezt újra, hallani ezt így is! Minden gonoszságtól szabadon, minden bűntől megtisztítva élhetünk közösségben vele és egymással, mint az Ő tulajdon népe.

Isten Országában, királyságában mint az Ő alattvalói az Ő dicsőségére élhetünk. De mit jelent ez? Amikor Isten teremtett, mindent jóra teremtett. Olyan jó ezt olvasni a teremtés végén: „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.” (1Móz 1,31). Az embernek az volt a küldetése, hogy maradjon meg ebben a jóban, és képviselje az egyedül Jót, legyen az Ő hasonlóságára. A bűnesetben megnyílt a szeme. De mire? Amire nem kellett volna. Arra a mérhetetlen sok és pusztító rosszra, ami tönkreteszi az életet. S teljesen áthangelődünk, mert velejéig áthat minket a halál mérge, alig látunk valami jót, még a legjobbnak tűnő is lelepleződik, mint aminek a mélyén ott a rontás, a romlás. Mi Isten újjáteremtő munkájának célja? Jóvátétel minden tekintetben. Amikor Országá, uralma megjelenik, az isteni jó jelenik meg a világban újra. Akit újjászül, és aki bement az Ő Országába, az részese ennek a jóvátételnek. Annak az életében megjelenik a jó, az a jó, melyet Isten előre elkészített, hogy abban járjon. Népe erre törekszik, így írja az apostol: „...önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” S mindez nem emberi akarás próbálkozása, hanem a Szentlélek megszentelő munkájának áldott következménye. Káténk így vall erről, és mi is így mondhatjuk bátran: „Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít és szív szerint készsé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek.” A Szentlélek szív szerint készsé és hajlandóvá tesz

arra, hogy Őneki éljünk. Vagyis mindvégig velünk az Úr, és Ő maga készítet a jóra.

Csodálatosan vall a Szentlélekkel megtelt Zakariás, Keresztelő János édesapja arról a szolgálatról, aminek alapja Isten üdvözítő munkája: *„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, amint kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva, hogy megszabadítson ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban Őelőtte életünk minden napján.”* (Lk 1,68–75). Mit tett az Úr? *„...meglátogatta és megváltotta az ő népét...”* Hogyan ment ez végbe? *„Erős szabadítót támasztott nekünk...”* Miért tette mindezt? *„...hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban Őelőtte életünk minden napján.”* Olyan nagyszerűen fogalmazódik ez meg, amennyire a Szentlélekkel megtelt ember csak kifejezheti ezt. Isten megváltó célja szabad, félelem nélküli szolgálat szentségben és igazságban Őelőtte életünk minden napján. Az Ő tulajdonaként, az Ő számára elkülönítve, Őelőtte, szabadon, félelem nélkül az Ő igazságában szolgálni azt a jót, amire teremtett és újjáteremtett minket.

Ez a jó előre elkészített, Szentlelke, Igéje által erre minket felkészített, és ez a jó dicsőíti Őt az emberek előtt. **Tökéletes elkötelezés** zárja a sort ennek a hétnek az üzenetei végén. Mert Isten Szentlelke nem végez félmunkát, Isten népe megváltásának csodálatos megnyilvánulása az a szolgálat, amit elvégez itt a földön az egyház, és benne személyesen mi

egyen-egyenként. S amikor deformálódik ez, hitetlenségünk, engedetlenségünk miatt, Ő jön, hogy reformáljon minket, mert nem mondott le tervéről, akarata érvényesül itt, a földön is, és végbemegy minden, amit akar. Pál így mutatja be ezt a múlt, a jelen és jövő összefüggésében: „*Titeket is, akik egykor Istentől elidegenültetek és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.*” (Kol 1,21–22). Gonosz cselekedetek helyett jó cselekedetek jelennek meg az Ő dicsőséges megváltó munkája, hatalma által.

Hiszed-e ezt? Odaadod-e magadat erre egészen és végleg? Engeded-e a Szentlélek készítését az életedben? Felelj erre hitvalló szívvel! Tudom, hogy a Szentlélek: „*...szív szerint készsé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek.*” Legyen hát **ezentúl a tökéletes szabadság, a tökéletes védelem, a tökéletes kivitelezés, a tökéletes bizonyosság, a tökéletes elkötelezés** áldott felismerése életed iránytűje, lásd az Urat, és higgy Neki! Mindent Ő végzett és végez el: „*Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai! Mert ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie? Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.*” (Róm 11,33–35).

TARTALOMJEGYZÉK

TÖKÉLETES SZABADSÁG	3
TÖKÉLETES VÉDELEM	9
TÖKÉLETES KIVITELEZÉS	14
TÖKÉLETES BIZONYOSSÁG	21
TÖKÉLETES ELKÖTELEZÉS	27

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +3613224499 Fax: +3614131092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu